

ἐὰν ἴδῃτε ποτὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, συγχωρήσατέ την καὶ ἐστὲ πάντοτε ἀγαθὸς εἰς αὐτήν.

— Ὑγίαινε, μοὶ εἶπε.

»Καὶ κατήλθωμεν, λαβόντες ἀντίθετον διεύθυνσιν. Ἐπέστρεψα εἰς Παρίσιους.

»Πολλοὶ τῶν φίλων μου, μετὰ τὸ ἀνωτέρω συμβάν, ἰσχυρίζονται ὅτι κατέστην περίλυπος.

»Δέκα διέρρευσαν ἔτη, ἀφ' ἧς ἐποχῆς τοῦτο συνέβη καὶ πλείστα ὅσαι μεταβολαὶ ἐπῆλθον εἰς τὸν βίον μου.

»Κατέγινε ἐπὶ τινὰ ἔτι χρόνον εἰς τὸ ἄφορον στάδιον τῆς ποιήσεως. Ὅποταν ὁμῶς ὠρίμασεν ἡ κρίσις μου καὶ ἠνόησα πλέον, ὅτι ἐκτὸς τῶν φυσικῶν πλεονεκτημάτων, τῶν ὁποίων ἡμοίρουν ὅπως ἐπιτυχῶν εἰς ταύτην, ἐστερούμην καὶ δύο ἀπαραιτήτων προσόντων: τῆς κατερίκας καὶ τῆς ἀγυρτείας. Ἐξήτησα δημοσίαν τιὰ θέσιν, ἣν καὶ ἐπέτυχον. Οὕτω δὲ ἀφ' οὗ εἶδον ὅτι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ δρέψω φιλολογικὰς δάφνας, κατάρθωσα καὶ ἐξήσφαλιστα τοῦλάχιστον τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

»Τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν εἶχον δώσει πρὸς τὸν κύριον Κεργορίε, ἐξετέλεσα κατὰ γράμμα, διότι δὲν εἶχον ἐπαινίδει τὴν Βρετάννην μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ἠναγκάσθην νὰ μεταβῶ, χάριν τῶν συμφερόντων μου, εἰς Κεμπέρ, ἔνθα ἐγνωρίστημεν καὶ συνεδέθημεν. Σὺς παρεκάλεσα δὲ νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, διότι ἐπεθύμουν νὰ ἐπανιδῶ τὴν ἐπικυλιν ταύτην, ἣν τόσον ἡγάπησα, καὶ ἐν ἣ βιοῦσιν ἴσως ἐν ἀναπαύσει καὶ ἐν λήθῃ τοῦ παρελθόντος ἡ γυνή, ἣν τόσον ἐλάτρευσα, καὶ ὁ μόνος ἀνὴρ, ὃν θαυμάζω καὶ ἐκτιμῶ ἐπὶ τῆς γῆς».

Καθ' ἣν στιγμήν ἔθετε τέρμα ὁ συνοδοιπόρος μου εἰς τὴν ἀνωτέρω συκινητικὴν διήγησίν του, ἐξήρχοντο τῆς ἐπαύλεως ἀνὴρ καὶ γυνή μετ' εὐειδούς μικρᾶς κόρης, ἐπιχαίρειως ἐνδεδυμένης.

— Ἀ! ἰδοὺ αὐτοί, ἀνέκραξεν, ἃς ἀπομακρυνθῶμεν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐναπλήσθησαν δακρύων, τὸ δὲ στήθος του ἐζωγκοῦτο βιαίως. Ἠγέρθημεν ὅπως ἀπομακρυνθῶμεν οὗτος ὁμῶς ἔστη αἴφνης ἵνα θεωρήσῃ τὸ προχωροῦν ζεύγος.

— Ἐχει ἐν τέκνον, ἐψεύρισε μελαγχολικῶς. Τοῦτο ἀναμφιβόλως εἶναι μεγάλη εὐτυχία δι' αὐτήν. Ἦδη πλέον εἶμαι βέβαιος ὅτι με ἐλυσμόνησε. . . . Δὲν εἶμαι πλέον δι' αὐτήν λυπηρὰ ἀνάμνησις. . . . Καὶ ἐγὼ ἐπίσης αἰσθάνομαι ἤδη περισσοτέρην εὐχαρίστησιν, ἢ θλίψιν, ἐπικυλίων ταύτην εὐδαίμονα, διότι ἔχω ἀπακυμένην τὴν συνειδήσιν μου. . . . Ἀ! πόσον εἶχε δίκαιον εἰς τῶν ποιητῶν μας, λέγων: Ὁ χρόνος ἔχει δύο πτέρυγας διὰ τῆς μιᾶς ἀγαπάζει τὴν εὐευχίαν μας, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας σφογγίζει τὰ δάκρυά μας.

Ταῦτοχρόνως δὲ μοὶ ἔκαμε νεῦμα νὰ

τὸν ἀκολουθήσω καὶ οὕτω εἰσῆλθωμεν εἰς τὴν πρὸς τὸ Κεμπέρ ἀγούσιν, ἔνθα ἀφίχθέντες, ἀπεχωρίσθημεν.

Δὲν τὸν ἐπικνεῖδον πλέον.

Ἐρ Πάτρας.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Π. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ANNINOTY

Οὐ μόνον εἰς τέρψιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὠφέλειαν τῶν ἡμετέρων πολυαριθμῶν ἀναγνώστων ἀποβλέποντες ἀνέκαθεν ἐμερμηνίσαμεν ἰδιαζόντως, μετὰ τῆς ἀλλῆς ποικίλης μυθιστορικῆς πανδαισίας, περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἱστορικῶν μυθιστορημάτων. Τὸ ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μὴ περιοριζόμενον ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ ἱδανικοῦ, ἀλλ' ἐπεκτείνόμενον καὶ ἐπὶ τοῦ θετικωτέρου πεδίου τῶν ἀνθρωπίνων συμβάντων, θέλει ἄμα καὶ διδάσκει, παριστάνει τὴν ἱστορίαν ὑπὸ τὴν τερπνοτέραν αὐτῆς ἐποψίν.

Ληγοῦσης τὴν 10 τρέχ. τῆς Κομῆσεως Ἀρτέμιδος θέλομεν δημοσιεύει ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς τὸν ΚΟΜΗΤΑ ΛΑΒΕΡΝΥ τὸ λαμπρότατον ἱστορικὸν ἔργον τοῦ Αὐγουστοῦ Μακέ. Οὕτω ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς δυναστείας τῶν Βαλοᾶ μεταφέρομεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας εἰς ἐποχὴν νεωτέραν, ἐπίσης περίεργον καὶ ἐνδιαφέρουσαν τῆς Γαλλικῆς ἱστορίας: εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Τὸ πλήρες ποικίλων περιπετειῶν δράμα διεξάγεται ἐν τῇ μέσῃ τῆς ἐνδόξου καὶ πολυταράχου ἐκείνης βασιλείας, ἀναδιδάσκονται δ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ στρατηλαταὶ κλεινοὶ καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες διάσημοι καὶ αἱ γυναικες αἱ κυριαρχήσασαι ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀλαζόνος ἐκείνου ἡγεμόνος καὶ αὐτοῦ οὗτος ὁ βασιλεὺς, ὁ πρωταγωνιστήσας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ἐπὶ ἑνα περίπου αἰῶνα, ὃν οἱ Γάλλοι ἀπεκάλεσαν ἐκ τοῦ ὀνόματός του.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου Αὐγουστος Μακέ θεωρεῖται ἐκ τῶν πρωτίτων Γάλλων μυθιστοριογράφων τῶν παρελθουσῶν δεκαετηρίδων. Ἐγραψε πολλὰ καὶ διάφορα, κατὰ προτίμησιν δὲ ἱστορικὰ μυθιστορήματα, ἐξ ὧν ἄρκετὰ μετεφράσθησαν καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν τὸ πολύκροτον αὐτοῦ μυθιστόρημα, τὴν *Orlaan Γαβριέλλα*, ἣ τις, μεταφρασθεῖσα ἄλλοτε, κατέλιπε τόσον ζωηρὰς ἐντυπώσεις εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὄχλον. Ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη συνεργάτης τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά, μετ' οὗ συνέγραψεν ἐν συνεργασίᾳ πολλὰ γνωστότατα μυθιστορήματα, ἅτινα φέρουσιν ἀμφοτέρων τὸ ὄνομα.

Αἱ εἰκόνες τοῦ Κομήτος Λαβερνύ, ἐχαράχθησαν ἐν Παρίσις.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ

— Θ' ἀπεκάμετε βεβιαίως ἀνaginώσκοντες εἰς τὰς ἐπικρυακὰς ἐφημερίδας:

«Χθὲς ἀτυχὲς συμβάν ἔκριψεν εἰς βαθεῖαν θλίψιν ἔντιμον οἰκογένειαν τῆς πόλεως μας: ὁ κύριος Α* εὗρίσκετο εἰς τὸ κυνήγιον μετὰ τινος φίλου του, ὅτε, ἐτοιμαζόμενος νὰ πηδήσῃ φράκτιν, ἔλαβε τὸ πυροβόλον του ἐκ τῆς κάννας καὶ ἔπεσεν κεραυνόπληκτος κτλ. κτλ.»

Ὁ ἀριθμὸς τῶν καθ' ἑκάστον ἔτος ἐμπηγόντων εἰς τὴν κοιλίαν των τὸν μολυβδὸν ὃν εἶχον προσορίσει διὰ τὸ κυνήγιον των εἶνε τόσον σπουδαῖος, ὥστε ἀπαιτεῖται

καλὴ θέλησις καὶ πίστις ἵνα παραδεχθῇ τις ὅτι αἱ ἐφημερίδες χαρακτηρίζουσι λακωνικῶς, ἀπερίσκεψιν ἢ ἀνεπιτηδειότητα.

Πιστεύω ὅτι γνωρίζω μίαν τῶν τοιούτων ἀνεπιτηδειότητων. Ἰδοὺ λοιπόν.

Ὁ Βινάρδ εἶνε κυνηγός, ἐκ τῶν κελῶν. Θὰ εἶνε μετ' ὀλίγον τεσσαρακοντούτης. Ἐν τῇ οἰκῇ, καὶ εἰς τὰ δάση, φέρει πάντοτε τὴν αὐτὴν στολήν: περισκελίδα ἐκ βελούδου, χωσμένην εἰς τὰς δερματίνους περικνημίδας του, ἐπενδύτην κυκλοῦν μεθ' ὅσον ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐσφιγμένον εἰς τὰ ἰσχία μετὰ σιρῆτιον διὰ τοῦ ὁποίου περνᾷ τὸ μετὰ μεγάλα τετράγωνα μανδήλιόν του. Ὁ Βινάρδ νομίζει ὅτι εἶνε ξανθὸς ἐνφ, ἀπλούστατα, εἶνε φαῖος, οἱ μικροὶ πράσινοι ὀφθαλμοὶ του καλύπτονται ὑπὸ ἐρυθρῶν τριχῶν, αἱ παρειαὶ του πρόεχουσι, τὸ δέρμα του εἶνε κοκκινωπὸν. Ἐπειδὴ τὸ στόμα του εἶνε μικρὸν καὶ τὰ χεῖλη του χονδρά, φαίνεται πάντοτε μορφάζων. Ἀκριβῶς κάτωθεν ἐκάστου ρώθωνος κρέμαται ἀνὰ μίαν δεσμὴν τριχῶν.

Ὁ Βινάρδ εἶνε νυμφευμένος. Ἡ εἰκοσάετις σύζυγός του εἶνε μελαγχροινὴ, ἀνθηρὰ, ζωηρὰ καὶ χαρίεσσα, μικρὸς διαβολάγγελος. Ὁ Βινάρδ πιστεύει ὅτι τὸν ἀγαπᾷ.

Ἐκαστὴν κυνηγετικὴν ἐποχὴν, ὁ Βινάρδ προσκαλεῖ φίλον του τινὰ, ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὰς κυνηγεσίας του. Ἀπὸ πρωτῆς μέχρι νυκτὸς ὁ προσκεκλημένος ὀφείλει νὰ τὸν ἀκολουθῇ εἰς πεδιάδας, δάση καὶ λόφους, λέγει ὅτι μόνον οἱ ψευδεῖς κυνηγοὶ ἔχουσι κύνας, τὴν προτεραιάν ἐκεῖνος προετοιμάζει τὸ κυνήγιόν του, ἰχνηλατῶν τὰς διόδους, καὶ ὁ προσκεκλημένος κυνηγᾷ τὴν ἐπομένην ἡμέραν!

Ἐσπέρην τινὰ ὁ Βινάρδ ἐξῆλθε διὰ νὰ κάμῃ τὸν γῆρὸν του εἰς τὸ δάσος, εἶχε δώσει τὸ ἑσπερινὸν φίλημα εἰς τὴν σύζυγόν του. Ὁ φίλος του, κατὰ σκοπὸν ἐκ τοῦ κυνηγίου, ἐρόγγαζεν.

Ἦτον ἤδη ἐν τῇ δάσει προσεκτικῶς ἀκούων, ὅτε ἡ βροχὴ ἤρξατο πίπτουσα, ἐὰν ἔπαυεν, ἐὰν δὲν διήρκει, θὰ ἦτον ὠραῖον πρᾶγμα. Περιέμενεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κακὸς καιρὸς ἐξηκολούθει ἐπιμένων, ἔχαμήλωσε τὰς παρωτίδας τοῦ σκούφου του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Ὡς διέκρινε μακρόθεν τὴν οἰκίαν του, τῇ ἐφάνη ὅτι τὰ παράθυρα ἦσαν φωτισμένα. Τί ἐσήμαινε τοῦτο;

Ἐσπευσε τὸ βῆμα, καὶ ἀλλάζων δρόμον, ἵνα μὴ ἀκουσθῇ, ἐπήδησε τὸν φράκτιν τοῦ κήπου. Ἐπὶ τῶν φωτισμένων παραπετασμάτων, ἀπεικονίζοντο ὡς Κινεζικαὶ σκιαγραφίαι δύο σκιαί, ἦσαν τῆς κυρίας Βινάρδ καὶ τοῦ φίλου του.

Ὁ Βινάρδ ἔτρεξεν εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον,